

# РЕШЕНИЕ

№ 116

гр. Варна, 21.06.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ**, в публично заседание на шестнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Трайчо Г. Атанасов

Членове: Станчо Р. Савов  
Ерна Якова-Павлова

при участието на секретаря Невена Ст. Братоева  
в присъствието на прокурора В. М. Р.  
като разгледа докладваното от Трайчо Г. Атанасов Въззивно наказателно  
дело от общ характер № 20223100600480 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид:

Предмет на въззивното производство е присъдата по НОХД № 2962/21 г. на Районния съд в гр. Варна, двадесет и седми състав, постановена на 22.02.2022г. г., с която **ИВ. К. М.** е бил признат за виновен по обвинението за извършено престъпление от общ характер наказуемо по чл.131 ал.1 т.12 вр. чл.129 ал.1 от НК, както и осъден да заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер на 4 000 лв. на пострадалата Н. П. Н..

За да вземе това решение първоинстанционният съд е приел, че на 22.03.2019 г. в гр. Варна, подсъдимия е причинил средна телесна повреда на Н.Н., изразила се в трайно затруднение във функцията на дъвченето и говоренето за период от около един и половина - два месеца, като деянието е извършено по хулигански подбуди.

Въззивното производство е образувано по жалба на адвокат Р.Х. от АК - Варна, защитник на подсъдимия, в която се оспорват заключенията на вещите лица и се иска отмяна на първоинстанционната присъда или връщане на делото за ново разглеждане на първостепенния съд. Постъпили са допълнителни писмени изложения. В съдебно заседание пред ВОС защитата поддържа жалбата, като изтъква, че делото е останало непълнено с доказателствен материал, с немотивирани експертизи и се иска връщане на делото за ново разглеждане.

При правото си на лична защита подсъдимия се придържа към изложеното от защитата. В последната си дума твърди, че не е причинил нито лека, нито средна телесна

повреда и иска да бъде оправдан.

Представителят на въззивната прокуратура счита жалбата на подсъдимия за неоснователна и моли съда да потвърди присъдата на районния съд като обоснована и законосъобразна.

Гражданският ищец и частен обвинител Н.Н. и нейния повереник редовно призовани се явяват пред въззивната инстанция. Адв.П.Б. пледира да потвърждаване на първоинстанционната присъда и в наказателната и в гражданско осъдителната и част. Заявява претенция за разноски.

Окръжният съд намира, че жалбата е **неоснователна**.

По реда и със средствата на НПК, първоинстанционният съд е събрал всички налични фактически данни, свързани с обстоятелствата по делото, които допринасят за тяхното изясняване и за разкриване на обективната истина.

#### **Накратко от фактическа страна:**

Подсъдимия **ИВ. К. М.** е роден на 23.03.1965 г. в гр. Варна Живее в същия град и е български гражданин. Има завършено средно образование и е разведен. Неосъждан.

Към 2019г. гражданският ищец и частен обвинител Н. П. Н. била управител на „Ротом“ ЕООД - гр. Варна. Дружеството било с предмет на дейност ресторантьорство. То стопанисвало кафене „Аида“, находящо се в гр.Варна, на ъгъла на ул."Дрин" и ул." Христо Самсаров", с административен адрес гр. Варна, ул. „Христо Самсаров" № 49.

На 22.03.2019 г. св.Н. работела сама в кафенето. Около 15.00 ч. на същата дата в кафенето пристигнала св. К. Т. П. /починала на 03.12.2019г. Към 2019г. св.П. била с увредено здраве. Тя страдала от захарен диабет, като в резултат на заболяването била с нарушено зрение - не виждала с лявото око, а с дясното виждала само около 20 %. Освен това стъпалото на левия ѝ крак било ампутирано и тя с предвижвала с патерици.

П. стопанисвала магазин за конфекция, находящ се на около 20 м. от кафене „Аида" и често посещавала заведението.

В момента на идването на св.К. П. в кафенето, на маса близо до прозореца, били седнали св. Н. Г. Х. и негова позната посочена като „М.“, с неустановена в хода на делото самоличност.

Първоначално св. П. седнала на маса извън заведението, но малко след нейното идване покрай кафенето минал подс. И. М.. М. и св. П. се познавали отдавна и били в приятелски отношения, поради което и в този ден решили да се видят. Св. К. П. предложила двамата да пият кафе в заведението. Двамата седнали на маса, която се намирала от дясната страна на бара, зад който работела св.Н.Н., която се падала втора маса вляво от входната врата.

Св. Н. познавала подсъдимия по физиономия, тъй като той и друг път бил посещавал нейното кафене заедно със св. К. П. и св.Н. била с впечатление, че двамата са в близки отношения.

След влизането им в заведението, св.К. П. си поръчала газирана вода, а М. - чай с мед. Св. Н. им сервирала поръчките, след което се оттеглила зад бара. При отварянето на пакетчето с меда подс. М. изцапал ръцете си и поискал от св. Н. салфетка, за да се почисти. Св.Н. обаче забелязала, че салфетките, които държала на бара са свършили и предложила на подсъдимия да влезе в тоалетната, където имало течаща вода, сапун и домакинска хартия, за да се измие и подсуши. Подсъдимият отишъл до вратата на тоалетната, отворил я, след което

неочаквано и без видима причина блъснал вратата и я затворил. След което се обърнал към св.Н.Н. и започнал да ѝ креши, и да я обижда с думите: "мърша", „сега ще видиш какво ще ти се случи", "ей боклук ще видиш какво те чака", "отиваш си оттук". Св. Н. се опитала да успокои подсъдимия, като му казала, че тя ще извади салфетки от тоалетната, но той продължил да ѝ креши.

Поведението на подс. И.М. и изречените от него думи станали достояние както на св. Н. Х. и неговата позната, които се почувствали неудобно от ставащото в тяхно присъствие, така и на св.К. П., която се притеснила и поискала от св.Н. сметката, за да си тръгнат по-бързо.

Св.Н. взела парите от св.П., минала зад бара, приготвила рестото и се върнала отново до масата на св.П.. В това време подс.М. стоял прав пред бара, като продължавал да вика и обижда Н.. След като върнала рестото на св.П. Н. се обърнала и пред нея застанал подс.М., който и препречил пътя и я наплюл в лицето. Св.Н. се стъписала и го попитала какво прави, а я ритнал с крак, с цялото си стъпало последователно по бедрата на двата крака. Веднага след това подс. М. ударил св. Н. със свит юмрук на дясната си ръка в областта на лявото слепоочие. След като ударил св.Н. подсъдимият и св.П. напуснали заведението.

Междувременно от удара, нанесен ѝ от подсъдимия св. Н.Н. усетила силна болка в областта на лявото слепоочие. Тя загубила равновесие, хванала се за един от столовете в заведението, но неуспяла да се задържи и паднала на земята по гръб. С помощта на стола св.Н. успяла да се изправи. В същия момент св.Н. Х. и неговата позната слезли на първото ниво в заведението, където възприели, как св.Н. се изправя от земята. Св.Х. я попитал какво се е случило. Св. Н. била разстроена и треперела, като успяла да каже само : „той ме удари". Тогава св.Х. забелязал, че лицето на св.Н., в областта под лявото око, е зачервено. По съвет на придружаващата св.Х. жена, св.Н. поставила лед на удареното място.

В 15:34ч. на същата дата св. Н.Н. сигнализирала за инцидента на единен тел. 112. На оператора тя обяснила, че клиент на заведението ѝ се разкрещял и я ударил в лявата страна на лицето за една салфетка. Посочила, че едва говори и окото ѝ е посиняло. Сигналът на св.Н. бил предаден от оператора на тел. 112 до полицейските органи и до Спешна помощ. При осъществената чрез оператора на тел. 112 връзка с медик в Спешна помощ св.Н. пояснила, че е ударена един път, че е съборена на земята, че не ѝ тече кръв, но мястото на удара посинява и поискала да бъде изпратен медицински екип.

За случилото се бил уведомен и св.Х. И. Х., с когото св.Н. живеела на съпружески начала. След като разбрал за инцидента, св.Х. отишъл в заведението и видял, че Н. е разстроена. Лицето ѝ било зачервено от лявата страна, в областта на лявата скула, а по панталона ѝ имало следи от подметки. От св.Н. той разбрал, че тя е ритана и ударена от клиент на заведението.

По така подадения сигнал в заведение „Аида" пристигнал полицейски екип от Първо РУ-Варна в състав Х. Х. Х. и Г. И. П.. На полицейските органи Н. обяснила, че клиент на заведението от мъжки пол, чието име не знае, я ритал и я ударил с юмрук в лицето. Свидетелите Х. и П. видели, че лявата половина на лицето на св. Н. била зачервена, а св. П. възприел и следи от подметки на обувки отпред на панталона на Н. върху двете ѝ бедра. На

място те установили и св.Н. Х., като преди пристигане на полицейския екип придружаващата го негова позната си била тръгнала от заведението. Органите на реда установили и св.К. П., като лице познаващо подсъдимия М..

В 15:42ч. на мястото на инцидента пристигнал и екип на Спешна помощ, който прегледал пострадалата Н.Н.. При снетата анамнеза от Н., спешният медик установил, че тя е ударена с юмрук в лицето, че има болка и затруднения при говор. Констатирано било още, че тя е ритана в краката, като от удара в главата паднала на земята, както и че не е губила съзнание. При извършения и на място клиничен преглед било констатирано следното : в областта на главата - оток и зачервяване на лявата скула... чисто везикуларно дишане. ССС - в норма... Крайници - следи от обувки по бедрата, но няма болки там. Травма на главата. Констатациите от прегледа на Н. били отразени Фиш за Спешна помощ № 11879/22.03.2019год. и същата в 16:15ч. била откарана в Спешния център на МБАЛ „Св. Анна -Варна"АД за последващи прегледи. При извършения преглед в Спешен център в часовия интервал от 16:15ч. до 16:45ч. за Н. била констатирана : контузия на главата. Установено било, че пострадалата не е губила съзнание, че е контактна и адекватна. Извършена била и Рьо графия на черепни кости, която не установила данни за травматични промени, а единствено умерена шийна спондилоза. На 25.03.2019г. на Н. била извършена съдебно медицинска консултация обективизирана в Медицинско удостоверение /МУ/ № 248/25.03.2019 год., издадено от Отделение Съдебна медицина при МБАЛ „Св.Анна-Варна"АД съдебен лекар- вещото лице С.М., с установени увреждания от клиничния преглед : Кожата в областта на лявата скула, долния клепач на лявото око, лявото крило на носа, е значително оточна, петнисто синкаво-червеникав кръвонаседнала на площ с диаметър около 8-9см. Не се установяват други травматични увреждания. В МУ съдебният лекар констатирал, че се касае за контузия на главата, травматични отоци и кръвонасядания по лицето, които са резултат на удари с или върху твърди, тъпи предмети, отговарят да бъдат получени в указаните време и начин. В своята съвкупност са обусловили временно разстройство на здравето неопасно за живота.

След случилото се 22.03.2019 г. в кафене „Аида" св. Н. изпитвала силна болка в лицето, която продължила около един месец. През първите 2-3 седмици след инцидента лицето й било посиняло и подуто, хранела се трудно и не можела да лежи обърната на лявата си страна. Около месец след инцидента синината отминала и св. Н. забелязала, че на лявата й страна, под лявата скула има вдлъбнатина, а когато се хранела, челюстта й „прещраквала". Изпитвала и болки в лявото ухо при дъвчене. По тази причина св.Н. отново потърсила лекарска помощ. На 23.04.2019г. тя посетила специалист неврохирург -д-р Радиан Неделко, който след извършен преглед изразил съмнение за счупване на лява ябълковидна кост, поради което издал медицинско направление за компютърна томография /КТ/ на главен мозък.

На 30.04.2019 г. в Медицински център „Аджибадем Сити Клиник МЦ Варна" ЕООД на Н. била извършена компютърна томография на главен мозък. Това изследване установило: Състояние след травма. Визуализирана фрактура на лявата зигоматична кост. Лека импресия

между фрагментите - 4,5-5 мм. Липса на ясно оформен калус. Уплътнени прилежащи меки тъкани. Останалите костни структури- интактни. Нормални външни ликворни пространства и базални мозъчни цистерни. Няма патологични екстрааксиални колекции. Мозъчният паренхим е с нормална плътност. Няма огнищни промени. Нормални структури на ЗЧЯ. Вентрикулна система - симетрична по срединна линия, недилатирана. Кавум септи пелуциди - анатомичен вариант. Турско седло и съдържимо - с нормално изобразяване. Орбити и орбитално съдържимо - в норма. Оптична хиазма - б.о. Околоносни кухни - свободни. Средно и вътрешно ухо - с нормален КТ образ. Двата мастоида с нормална аерация... В заключението на изследването било отразено : Състояние след фрактура на лявата зигоматична кост с лека дислокация. Посттравматични промени в меките тъкани в съседство.

На 01.05.2019г. на Н. бил проведен консулт със специалист лицево-челюстен хирург- д-р Леонидов, който констатирал: Счупване на лява ябълчна дъга с две фрактурни линии и дислокация навътре от 5 до 7мм. Болезнено движение на долна челюст при отваряне. Болки в ухото /ляво/..."

На 08.05.2019г. на Н. била проведена допълнителна съдебно медицинска консултация обективизирана в Допълнение към МУ № 248 от 08.05.2019 год., издадено съдебен лекар-вещото лице С.М.. При тази консултация вещото лице дало заключение, че се касае за счупване на лява ябълковидна кост с разместване на фрагменти, което е обусловило трайно затруднение във функцията на дъвчене за период от около 1,5-2 месеца.

За да приеме изложеното като доказано от фактическа страна районният съд е извършил детайлен анализ на събраните по делото доказателства, като е дал убедителен отговор кои от тях кредитира и кои не. Подробно и аргументирано е посочено защо не се приемат като обективни обясненията на подсъдимия и на кои доказателства по делото те противоречат. Посочена е и тяхната житейска недостоверност.

Кредитирани изцяло са събраните гласни доказателства – показанията на пострадалата, както и тези на свидетелите Х., П., Х. и П., които изцяло пункт по пункт опровергават версията на подсъдимия за проявена вербална агресия от страна на св.Н. към него и за липса на физическа агресия от негова страна. В тази насока са коментирани и писмените доказателства представени от „Национална система -112“ – Варна и ЦСМП – Варна.

Обсъдени са детайлно и изготвените по делото експертизи, като правилно е изведен крайния извод, че по делото не са налични доказателства, които да поставят под съмнение, или да оборват заключенията на вещите лица.

Въз основа на цялостният анализ на събраните по делото доказателства първостепенният съд е стигнал до единствено възможния законосъобразен извод за извършено от фактическа и правна страна престъпление наказуемо по чл.131 ал.1 т.12 вр. чл.129 ал.1 от НК.

Това е така доколкото от една страна безспорно се установява причинено от подсъдимия увреждане на пострадалата изразено в счупване на лява ябълковидна кост с разместване на фрагменти, обусловило трайно затруднение на функцията на дъвчене за

период от около 1,5 – 2 месеца – средна телесна повреда по смисъла на чл.129 ал.2 вр. ал.1 от НК.

Наличен е и квалифициращия признак деянието да е извършено по хулигански подбуди. Същото е извършено на публично място – кафене в централната част на гр.Варна, през деня, при наличието и на други клиенти, като агресията на подсъдимия – вербална и физическа е била провокирана от незначителен повод – липса на салфетка зад бара. Действията на подсъдимия М. са били продиктувани не от личен мотив доколкото те не са се познавали с пострадалата и между тях не е имало създадени отношения, а от желание да покаже физическото си превъзходство над една жена и пълното си пренебрежение към правните норми в страната гарантиращи физическата неприкосновеност на личността. Затова и изводът на ВРС, че мотивът за действията на подс.М. в конкретния случай е хулигански се явява обоснован и законосъобразен.

#### **По възраженията на защитата :**

На първо място от страна на защитата се извежда тезата, че присъдата е постановена при непълнота на доказателствата, като не е извършен оглед на местопроизшествие и не е установена свидетелка посочена от св.Н. Х. като „М.“.

Това възражение не се споделя от състава на ВОС. Оглед на местопроизшествие се извършва когато на местото биха могли да се открият следи от престъплението, или други данни от значение за делото – чл.155 ал.1 от НПК. В случая досъдебното производство е започнало след повече от два месеца след датата на инкриминираното деяние и за налични в кафенето следи от престъплението не би могло да се говори. Проверка на показанията на свидетеля Х. би могла да се извърши по реда на чл.166 от НПК при преценка на разследващия орган и при условие, че разположението на предметите в процесното помещение е било същото като към датата на инкриминираното деяние.

Пред съдебния състав разглеждащ делото на първа инстанция не е била налична възможност да установи самоличността на свидетелка присъствала със св.Х. в заведението и посочена от него като „М.“. Установъчните данни са прекалено оскъдни за успешното издирване и разпит и не може да се вмени във вина на съда липса на процесуална активност за установяване на обективната истина по делото.

От друга страна въззивния съдебен състав намира, че по делото е била събрана достатъчна доказателствена маса подробно описана на л.156/гръб/ по делото за правилното му решаване.

Друга група оплаквания от страна на защитата са свързани със заключенията по назначените Съдебно медицински експертизи в контекста на причината да не се констатира счупванията при изготвената на 22.03.2019г. рентгенова снимка на пострадалата – евентуално е следвало да се проведе разпит на лаборанта и на лекаря разчел снимката. Сочи се също така, че е следвало да се зададат и допълнителни въпроси към тричленната СМЕ.

По въпроса за причината счупването да не се констатира на рентгеновата снимка от 22.03.2019г. е отговорено във въпрос номер 5 на тричленната СМЕ където е посочено, че

причина са били центражите на снимките. Посочено е още, че на 30.04.2019г. при образните изследвания /скенер/ се вижда **счупване с давност** и посттравматични промени в меките тъкани в съседство. Това е дало основание на вещите лица да заключат, че счупването най – вероятно е станало към датата на инцидента. Липсата на доказателства по делото пострадалата Н. да е претърпяла нов инцидент в същата област в близки до инцидента дни води съда до извод за връзка между нанесения от подсъдимия удар и причиненото счупване. Разпит на лаборант и лекар изготвили и разчели рентгенова снимка преди две години не би довело до събиране на нови доказателства от значение за делото.

По отношение на въпроси които са от компетенция на вещите лица и според защитата са останали неизяснени, въззивния съдебен състав намира за уместно да отбележи, че например по въпрос условно посочен като № 3 дали е възможно пострадалата да говори да се храни и да търпи болка 38 дни на въпроси на защитата в съдебно заседание е отговорил в.л. проф. д-р Тончев, който е посочил, че въпроса за усещането на болка зависи от прага на търпимост при всеки човек и това е субективно усещане. Останалите въпроси каква е причината за клиничната картина към датата на скенера и кога се проявяват характерни диагностични симптоми и дали са се проявили у пострадалата са въпроси на които вещи лица не могат да отговорят тъй като няма подробна медицинска документация за всеки ден от датата на деянието до датата на провеждане на скенер.

С оглед на изложеното възраженията на защитата за необоснованост на първоинстанционния съдебния акт, като постановен при липса на доказателства и необоснованост на експертните заключения следва да бъде оставен без уважение.

#### **По справедливостта на присъдата и гражданския иск :**

Определяйки вида и размера на наказанието което следва да се наложи на подсъдимия съдът е констатирал превес на смекчаващите отговорността обстоятелства и е определил наказание в минималния законоустановен размер.

Въззивния съдебен състав намира този извод за правилен доколкото по делото не са налични доказателства за определяне на наказанието по реда на чл.55 от НК – липсна изключително по своята същност смекчаващо отговорността обстоятелство, нито последните могат да бъдат отчетени като многобройни. Затова и въззивния съд счита, че наложеното на подсъдимия наказание в размер на 2 /две/ години „Лишаване от свобода“ е справедливо отмерен и е способен да постигне целите на наказанието визирани в чл.36 от НК.

Правилно е преценено, че не е необходимо изолирането на подсъдимия от обществото и е определен изпитателен срок от 4 години.

Предявен и приет за разглеждане е граждански иск от пострадалата Н. срещу подсъдимия за сумата от 10 000 лева представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди. В хода на съдебните прения повереника на пострадалата е поискал да им бъде присъдена и законната лихва от датата на увреждането. Отчитайки претърпените от пострадалата болки и страдания, причинения дискомфорт и неудобство при ежедневните

дейности ВРС е счел, че принципа на справедливостта изисква определяне на обезщетение в размер на 4 000 /четири хиляди/ лева и го е отхвърлил до размера до 10 000 /десет хиляди/ лева като **неоснователен**. Определеното обезщетение е около минималния размер установен от съдебната практика при сходни случаи и намаляването му не би било справедливо спрямо увредената. Увеличаване на размера на присъденото обезщетение не би могло да се разглежда поради липса на жалба в тази насока.

Тук по реда на служебната проверка следва да се обърне внимание на първостепенния съд върху следното :

- На първо място следва да се отбележи, че иска на гражданския ищец е отхвърлен до пълния му размер като неоснователен. Основание за уважаване на гражданския иск е доказването на деликт – извършено непозволено увреждане от страна на подсъдимия към пострадалата. Щом е приел наличие на деликт и основание за ангажиране на гражданската отговорност на подсъдимия до определена сума горницата над нея не се явява неоснователна /доколкото основанието - деликта е налице/ а недоказана по размер. Това е и основанието иска да бъде отхвърлен до съответния размер над уважената част.
- На второ място в мотивите е посочено, че за да не уважи претенцията на повереника за присъждане на законна лихва от датата на извършване на деянието /въпреки че няма произнасяне в тази насока/ ВРС е отчел, че е преклудиран срока да предявяване на такава претенция. В тази насока е развита тезата, че иска за лихви е иск за забава и е самостоятелен иск. Това не всякога е така. Действително срока за предявяване на иск за лихви за предходен период – преди предявяване на иска за непозволено увреждане е преклудиран от разпоредбата на чл.85 ал.3 от НПК. До приключване на съдебното следствие обаче е допустимо да бъдат поискани изтекли лихви след предявяване на иска – чл.214 ал.2 от ГПК и съдът би дължал произнасяне в тази насока – Р 316/2017г. на ВКС на РБ 4-то г.о и др.

На осн. чл.189 ал.3 от НПК и съобразно направено искане и представени писмени доказателства за платено от гражданския ищец и частен обвинител Н.Н. възнаграждение за правна защита и съдействие в размер на 800 /осемстотин/ лева подсъдимия следва да заплати направените за въззивната инстанция разноси в посочения размер.

По изложените съображения и на основание чл.чл.338 от НПК съставът на Варненския окръжен съд като въззивна инстанция

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** присъдата на Районния съд в гр. Варна, двадесет и седми състав, постановена на 22.02.2022 г. по НОХД № 2962 по описа на същия съд за 2021 г.

**ОСЪЖДА** подсъдимия **ИВ. К. М. ЕГН \*\*\*\*\*** да заплати на гражданския ищец и частен обвинител **Н. П. Н. ЕГН \*\*\*\*\*** направените от нея разноси за адвокатско възнаграждение през въззивния съд в размер на 800 /осемстотин/ лева.



Решението е окончателно.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_